

MARINA VASILE

EU SUNT DINTOTDEAUNA



III.

*Un fir de apatie mi se răsucește-n privire,
O pânză de inerție îmi crește peste limbă,
O haină de reverie mă îmbracă subtil
Mă așază lin pe pământ.*

E una din zilele alea de toamnă când soarele e mai curajos. Îmi sorb cafeaua în bucătărie și verific lista. Cumpărături, gătit, călcat cămăși, băgat la spălat apoi întins rufele, strâns frunzele din curte. O lipesc pe frigider să o găsească ușor Tanti Ileana. Măresc volumul la televizor și mă așez pe canapea. Am chef de un rummy online. Poate îl găsesc pe Player34127 salvat la prieteni, care mă bine dispune tot timpul. Mă întreabă dacă îmi place cafeaua cu lapte sau cu frișcă, dacă am lenjerie de mătase sau dantelă, roșie sau neagră. Îmi petrec după amiaza plictisită pe canapea, cu pătura trasă până sub bărbie. La rummy nu e nimeni interesant așa că îmi dau drumul la serial și îmi scot mâna de sub pernă doar să dau next. Lumina se schimbă treptat în cameră. Spre seară îi trimit un mesaj lui Paul să ia câte un burger de la restaurantul de lângă cabinet. Îmi este foame și mai e o oră până ajunge mâncarea. Mă întind leneșă și încep să fredonez ca să sparg liniștea. Când ne-am mutat practic la țară, deși sunt numai 15 minute până în oraș, tot timpul subliniez că este la țară, viața deci este mai grea, am fost atât de prinsă cu decoratul casei. Am alergat aproape un an. Am analizat fiecare pernă, fiecare ceașcă și am ajuns să ne certăm crunt pe o piesă de mobilier. Paul are gusturi... clasice, să zicem. Parcă nu se poate rupe de mobila aia de muzeu de la mă-

sa. Eu am vrut ceva modern, linii drepte, eventual totul alb. Am făcut mici concesii dar suficient de puține încât să simt că îmi aparțin zidurile. Apoi a venit liniștea. S-a strecurat ca un gândac de bucătărie. Când îl vezi, e deja prea târziu, deja ți-a colonizat toată casa, și-a depus ouăle alea mici și scârboase cu piciorusele lui lipicioase, în toată casa. Am încercat să îmi fac prietene, dar toate sunt așa fade, vorbesc numai de mâncare și copii. Așa că aproape în fiecare zi merg în oraș, am un program destul de strict. Nu îmi ratez programările, sunt punctuală mereu. La unghii miercuri la 15, la epilat o dată la două săptămâni luni la 11, la masaj în fiecare joi la 13. O dată pe lună îmi fac tratament facial la salon și mă vopsesc. Ocazional mă întâlnesc cu Maria, cu Diana dar nu mă mai încântă prea mult perspectiva unei ore în compania lor. Mă tratează cu mănuși, cu milă în privire, de când mi-au văzut buza umflată și arcada ochiului neagră. Mai nou merg la sală de două ori pe săptămână. Aproape de două ori. Acolo am întâlnit-o pe Andreea, agitată și plină de viață. Îmi place să o văd, îmi povestește întâririile ei amoroase rupte din filme, eu mă plâng de aceeași poziție care îi place lui Paul. Printre mâini răsucite și picioare chinuite, râdem. Îmi propun să o invit la o cafea. În oraș.

Paul deschide ușa și intră cu pachetele ridicate în dreptul feței. Mă reped la pungă, o desfac și mușc din burger. Sosul mi se întinde pe mâini și îmi pică pe pătură. O spală Ileana mâine.

În timp ce se dezbracă și își aruncă hainele unde ni-merește, Paul îmi povestește de pacienții lui. O bătrânică nu înțelege de ce nu îi poate lipi de tot proteza pe gingii că doar i se plimbă prin gură, un domnișor frezat, parfumat, de vreo 34 de ani, vine cu mama care îi plătește de fiecare dată, și s-a oprit apa pentru reparații la țevi.

Îmi ling degetele de sos și mă gândesc cât de mult îmi place să mănânc, și sunt doar două restaurante în comuna asta.

– Tu ce ai făcut azi?

– Ah, cred că ceva nu mi-a picat bine. Am zăcut toată ziua. Am făcut febră și m-a durut stomacul foarte tare.

– Să nu ai ceva. Du-te la doctor dacă îți este așa rău.

– Am luat eu pastile, sunt mai bine. Dar nu am mâncat nimic că nu am fost în stare să mă ridic, abia m-am târât până la baie.

Aud ușa dormitorului trântindu-se. Paul își mănâncă burgerul singur iar eu dau play la serial. Mai am două episoade din sezon. Apoi o să caut alt serial. Unul care să mă facă să uit că timpul este format din aceeași secundă care se tot repetă.

IV.

*Înaintezi cu pași mici, mici
Nu te grăbești, nu vrei să te îneci
Dar valul te trage în adâncuri ca un cârlig
Ești doar o momeală pentru apus.*

Mă întind leneș și mă uit pe geam. Este deja întuneric iar Paul nu a ajuns acasă. Ziua a trecut atât de repede, timpul fuge ca un infractor abil. Locul e cald și simt că a mă ridica de pe canapea e prea mult. E ca atunci când scoți un copil din plapumă iarna, la șase dimineața, ca să îl duci la grădiniță. Inutil. Mă întorc și îmi caut telefonul sub pernă. Am șase apeluri de la asistenta lui Paul. Închid telefonul și mă uit la tavan. Știu că trebuie să o sun înapoi, dar prima dată îmi fac o cafea. Prea mi se închid ochii. Somnul de după amiază câteodată mai mult te ametește. Miros ceașca și iau o gură. Am uitat să îmi pună zahar și gustul amar mă face să mă strâmb. Oftez și o apeleaz pe Ioana. Pare că răspunde dar se aud numai bipuri și foșnete. Închid nervoasă. Mă face să îmi pierd timpul degeaba. Sună Ioana iar. Beau o gură de cafea și răspund.

– Ana, ce faci? Te-am sunat de o grămadă de ori.

Nu îi răspund nimic, cine e Ioana să mă tragă la răspundere pe timpul meu?

– Paul a făcut accident.

– Cum? Când?

– Acum trei, patru ore. Te-am sunat imediat dar nu ai răspuns și nu am vrut să plec de la spital.

– Am avut telefonul pe silențios și am făcut curățe-

nie; nu am avut timp să mă uit la telefon. Ce accident? Paul e bine?

Aud cum vocea i se subțiază și Ioana plânge la telefon.

– Cred că ar fi bine să vii la Județean. Nu este foarte bine.

Așez telefonul pe blatul bucătăriei și vocea Ioanei se aude în toată camera, în toată casa, în tot orașul.

Mă îmbrac repede și mă dau cu fond de ten. Și îmi fardeaz sprâncenele. Tot timpul am fost nemulțumită de sprâncenele mele. Sunt deschise la culoare și rare. Dacă nu le fardez, pare că lipsesc. Îmi iau geanta de pe panto-far și caut cheile de la mașină. E un pic rece afară și încep să tremur. Apăs accelerația. Ioana e prăpăstioasă, genul de casnică durdulie care plânge că a ars gogoșile. Cel mai probabil Paul are mici zgârieturi și a lovit mașina. Cea nouă. De atâtea ori i-am spus că nu este atent când conduce. Dau drumul la căldură și la muzică. Îmi imaginez cum o pun la colț pe Ioana pentru că exagerează degeaba. Parchează lângă spital și merg spre recepție.

– Soțul meu a avut un accident și a fost adus la spital. Paul. Paul Andrei.

– Luați loc un pic. Verific și vă spun imediat.

Dau cu mâna în blatul recepției și cheia de la mașină zgârie vopseaua albă. O arunc în geantă și o sun pe Ioana.

– Unde ești? Sunt la recepție.

– Sus la etajul trei.

Urc pe scări până la etajul trei și în dreapta o văd pe Ioana, chircită pe un scaun, cu geanta strânsă în brațe.

– Unde e Paul?

– Încă e în sala de operație.

– Operație? Nu mi-ai zis nimic de operație? Ce are?

– Nu știu, doar o asistentă a ieșit și mi-a zis că e grav, că fac tot ce se poate pentru el.

Alunec pe scaunul de lângă Ioana. Mă uit la peretele din fața mea. Acum o oră visam că sunt la plajă. Ne-am luat bilete pentru Mauritius în februarie. Deja mi-am căutat costum de baie nou. Îmi curg lacrimile pe față lin, ca un râu liniștit care nu întâmpină nici o piatră în drum. Îmi picură pe mână. Nici nu clipesc, doar mă uit în gol. Ioana îmi ia mâinile în mâinile sale.

– O să fie bine, Ana. Paul este puternic.

Mă uit la ea. E o străină care îmi spune că soțul meu care este desfăcut pe o masă infectă, într-un spital infect, e puternic. Ce știe ea? De ce tot timpul simțim că trebuie să îi încurajăm pe alții? Chiar și atunci când nu este cazul. În capul nostru ne spunem “E ca și mort, nu mai are nici o șansă.” sau „Mai bine moare, să nu se mai chinuie degeaba.” dar pe gură scoatem „O să fie bine.” De unde știi tu? De ce minți? Ești clarvăzător? Mila din ochii lor nu e prietenă cu frazele încurajatoare scoase pe gură. În ochii oamenilor trebuie să te uiți, ei nu sunt atât de inteligenți încât să creeze ceva ce nu există. Ei doar oglindesc realitatea. Gura. Acel orificiu pus pe fața noastră care spurcă orice naivitate. Care crează false speranțe pe bandă rulantă.

O asistentă iese pe ușa blocului operator. Are atâtea straturi de halate pe ea că nu îi pot ghici vârsta. Undeva între hormonii adolescenței și cei ai menopauzei.

– Nu vă supărați. Soțul meu, Paul, este în operație. Ne puteți spune ceva despre el? Sunt soția lui.

Asistenta își plimbă privirea de la Ioana la Ana.

– Facem tot ce putem. O să mai dureze mult. Are multe traumatisme și nu avem încă o evaluare finală. O să mai dureze ceva, luați-vă o cafea și ceva de mâncare.

Ana se uită la Ioana și atunci vede. Pansamentul pus pe frunte. Zgârieturile de pe obraz și buza umflată. A fost în mașină cu el.